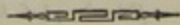

բիոյ խօսակցութիւնը (Մտթ. ԺԶ. 16. Գովհ. Զ. 68, 69): Ամառէն մինչև աշուն անցած ժամանակին մասին չատ քիչ են տեղեկութիւնները (Մտթ. ԺԷ. ԺԸ. Մրկ. Թ.): Ղէպի գալիլիական գործունէութեան վերջերն ենք այդ միջոցին: Հոկտեմբերին՝ վրայ կը հասնի Տաղաւարահարաց տօնը, որուն հետ կապուած միջադէպերը ծանօթ են Յովհաննոս Աւետարանէն (Է. 1 և հետ.): Յիսուսի եղբայրները, անոր յամբաշար- ժութենէն իրր թէ սրտնեղած, խստիւ կը յանդիմանեն զայն. «Գնա՛ աստի եւ երթ ի Հրէաստան, կ'ըսեն անոր, զի եւ աշակերտքն քո տեսցին զգործոյ քո զոր գործես, զի ոչ ոք է որ ի ծածուկ ինչ գործէ, եւ խնդրէ ինքն համարձակ լինել. եթէ զայդ գործես, յայտնեա՛ զանձն քո աշխարհի» (հ. 3, 1): Գրիստոս Զատիկն ու Պէնտէկոստէն անցուցեր էր առանց տաճարին այցելութիւն տալու, այդպէս պիտի ընէ՞ր տօներուն վերջինին ալ: Աստուածպետական իշխանութեան կեղերնէն զգուշանալու անոր այս վարմունքը անբացատրելի թուեր էր երկրաւոր իմաստութեան տեսակէտէն դատող մարդոց (հ. 5): Յիսուս կա՛մ Աստուծոյ առաքեալն է, կամ չէ: Եթէ չէ՝ ինչո՞ւ աշակերտներ կը հաւաքէ եւ երկրին մէջ խռովութիւն յարուցանելու չափ խօսիլ կուտայ իր մասին: Իսկ եթէ է՝ ինչո՞ւ համար ամէնուն աչքը բացող հրապարակային արարքով մը ինքզինքը չի յայտներ: Այսպիսի է այն երկսպարաբանութիւնը զոր Տիրոջ եղբայրները կ'ընեն անոր առջև այնպիսի բառերով, որոնք կը մատնեն խորունկ զայրոյթը, զոր գծուարու կը ծածկեն անոնք:

Գրիստոս, իր պատասխանին մէջ, մասամբ կ'ընդունի իրեն եղած այս զիտողութեան ճշտութիւնը: Կը խորհի թէ իր գործը մինչև վերջը ծածկուած պիտի չկրնայ մնալ: Օր պիտի գայ որ ամբողջ ժողովուրդին նայուածքին առջև պիտի պարզուի անիկա, երուսաղէմ, տաճարին գաւթին մէջ: Այդ ժամը սակայն, որ մտածուածէն շատ աւելի տարրեր հետեանքներ պիտի ունենայ, տակաւին չէ հնչած Մարգուս Որդիին համար: Ուստի Յիսուս այդ տօնին կ'երթայ ոչ թէ հրապարակաւ, փայլուն կերպով, ինչպէս իր եղբայրները կը փափաքէին (հ. 6-9), այլ «ի ծածուկ»

(հ. 10), ամբոխին մէջ անյայտ եղանակաւ, եւ երբ դուրս կ'ելնէ այդ փառաւոր ստուերածումէն, կարելի եղածին չափ համեստ է իր գերը. զի կը բաւականանայ ճշմարտութիւնը ուսուցանելով միայն: Փրկչին երեւումը կը թուի սակայն վարանքի մատնած ըլլալ ժողովուրդը (Է. 25-27, 40-44): Մինչ ոմանք համակրութիւններ կը յայտնեն, ուրիշներ կը ցասկոտին, եւ, թէեւ առանց յաջողելու, կը քանան ձեռք երկնցնել անոր վրայ: Այս թշնամական փորձերուն անյաջողութիւնը ոչինչ ունի զարմանալի: Գիտնալով թէ Աստուծմէ սահմանուած վայրկեանը հասած չէ տակաւին (Ժ. 18), Տէրը, ամբոխին սպառնալիքներուն առջև՝ իր կեցուածքին այնպիսի վեհ նկարագիր մը կուտար որ զինթափ կ'ընէ անոնց սաստկութիւնը: Նոյն իսկ զլիաւորները, երբ կը տեսնեն որ անոր վրայ զրկած իրենց բարապանները ձեռնունայն կը վերադառնան, կը զգան թէ մեծ խոհեմութեան պէտք կայ, ու կը նդովեն խռժանը (Է. 32, 45-49): Ու Յիսուս խաղաղ կերպով կը շարունակէ իր ուսուցումները (Ը.), մինչև որ, ի ծնէ կոյրին բժշկութեան հետեանքով, ծերակոյտին պետերը բանադրանք կը սպառնան անոնց դէմ որ պիտի ուղեն ընդունիլ անոր Մեսիայութիւնը (Թ. 22). բայց Փրկչը ատելութեան այս պոռթկումին ալ կը պատասխանէ՝ իր աշակերտներուն վերաբերմամբ զորովանքը արտայայտելով անբացատրելի քաղցրութեան բառերով (Ժ. 1-18): Այսպիսի են Տաղաւարահարաց տօնին եւ յաջորդ քանի մը օրերուն հետ կապուած միջադէպերը, որոնց պատմութիւնը կը գրաւէ չորրորդ աւետարանի Է. 1 էն մինչև Ժ. 21ը:

Ժ. 9.

ԽՈՐՀՈՒՐԳ ԵՒ ԽՍՍԳ

Ամենին տեղի ապրած մարդը նա չէ որ տեղի տարիներ կը հաւերէ, այլ նա որ տեղի զգացած է կեանքը:

*

Ապրիլ ... զիսնայ՝ յուսա՛ սիրել՝ հիւսնայ՝ քարեղործելն է. նա՛ ամենին տեղի ապրած է, որ իր միտքով՝ սիրտով եւ գործերով ամենին տեղի արշած է: